

цього. Його однаково цікавить і поезія, і малярство, їх взаємовпливи і протистояння.

Наведені приклади лише частково розкривають таємниці літературних портретів, що їх написав Петро Сорока. Саме ці праці письменника ще чекають вдумливого і небайдужого дослідника.

Список використаних джерел

1. Воронова М. Ю. Сучасна українська портретистика: жанрова диференціація і поетика: дис. ... канд. філол. наук: 10.01.08 / Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. Інститут журналістики. Київ, 2006. 201 с.

ДЕННИКИ ПЕТРА СОРОКИ: ПОЕТИЧНИЙ МЕМОРАТ І ВІДЛУННЯ ЧАСУ

Лабашук Оксана Василівна

доктор філологічних наук, доцент, доцент кафедри теорії і методики української та світової літератури, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка,

lagoshnyak@ukr.net

Решетуха Тетяна Василівна

кандидат наук із соціальних комунікацій, викладач кафедри журналістики, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка,

reshtetyana@gmail.com

Одна із найприкметніших художніх форм, що є у творчому доробку Петра Сороки, – його денники. Вважаємо, що така форма, яка поєднує автобіографізм, ліризм та есеїстичність викладу, – надзвичайно суголосна нашому часові.

Петро Сорока пише свою поетичну автобіографію упродовж 2001-2012 років: «Пам'яті навперейми» (2001), «Найкраще померати в понеділок: денники 2001 р.» (2002), «Голос із притвору» (2004). «Денники 2004-2005» (2006),

«Застиглий вогонь» (2007), «Знак серця: Денники 2008 року» (2009), «Натщесерце: денники 2009 року», «Дерево над водним потоком» (2012).

Теоретичне осмислення розповідей про пережите розпочалося у світовій науці в 1934 році, працями Карла фон Сидова. З-поміж різних типів розповідних форм він виділив меморати – розповіді про пережитий досвід. «За Сидовим, це визначення нарації з суто особистим характером переживання. Воно не містить фікційного меморату і не походить з традиційного повідомлення, хоча сама реляція автентичного переживання може бути сформована під впливом наявного в даної особи традиційного знання» [2, с. 121]. Увага до індивідуальних людських біографій є одним із найважливіших завдань сучасної гуманітаристики, вважає польська дослідниця Дорота Симонідес, вбачаючи об'єкт дослідження у спостереженні і вивченні людської долі. «Розповідь про власне життя виростає безпосередньо з людського бажання творення власного життєпису. Такий творчий процес, свідомий чи несвідомий, знаходимо в кожному людському оповіданні, тому, зосередившись на індивідуальній долі, ми зможемо дійти до різних за характером людських переживань, уявлень, дій. Власне мікроісторія людської долі постає як надзвичайно цікавий предмет для вивчення» [4, с. 20].

Д. Симонідес підкреслює, що нинішній спосіб життя накладає свій відбиток на тип розповіді: сучасний оповідач надає перевагу історіям про життєві події, які ґрунтуються на життєвих фактах і розповідаються у «меморатній конвенції», тобто як свідчення очевидця події [2, с. 124].

Про актуальність документальної прози не лише для української, але й світової фольклористики свідчить хоча б той факт, що Нобелівську премію з літератури у 2015 році отримує Світлана Алексієвич, авторка, що зуміла відтворити поліфонію голосів епохи у своїх творах. Хоча Петро Сорока відтворює у «Денниках» лише свій голос, але ж як майстерно передає він пульс свого часу!

Таким чином, вивчення «Денників» Петра Сороки має значний потенціал для того, щоб розглядати їх як поетичну автобіографію, створену у меморатній конвенції.

Список використаних джерел

1. Ловець слів. Творчість Петра Сороки. Тернопіль: Астон, 2015. 360 с.
2. Симонідес Д. Меморат і фабулат у сучасній фольклористиці. *Народна творчість та етнографія*. 2007. № 1. С. 120-125.
3. Ткаченко С. Лісові денники Петра Сороки: малярство та метафізика: монографія. Харків: Слово, 2016. 197 с.
4. Simonides D. Pojęcie «folklor» w myśli europejskiej. *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Opolskiego. Filologia Polska*. Z. 36: Folklorystyka 1. Opole : Uniwersytet opolski. Instytut Filologii Polskiej, 1995. S. 5-24.

МУЗИЧНІСТЬ ХУДОЖНЬО-ПОЕТИЧНОГО МИСЛЕННЯ

ПЕТРА СОРОКИ

Лановик Мар'яна Богданівна

доктор філологічних наук, професор, професор кафедри теорії і методики української та світової літератури, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка,

m-z@ukr.net

Лановик Зоряна Богданівна

доктор філологічних наук, професор, професор кафедри теорії і методики української та світової літератури, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка,

m-z@ukr.net

Вивчення взаємодії словесного і музичного мистецтв має давню традицію – починаючи із часів античності, де в трактаті Діонісія Галікарнаського «Про розміщення слів» (I ст. до Р.Х.) вперше було осмислено самодостатність кожного із цих мистецьких феноменів і продемонстровано